

uitzonderlijk , Michael Shermer (bekend Amerikaans scepticus)

Zojuist getuige geweest van iets dat zo mysterieus is, dat het mijn scepticisme heeft geschokt.

Vaak wordt mij gevraagd of ik ooit iets heb meegemaakt dat ik niet kan verklaren. De vraagstellers hebben dan niet een onverklaarbaar raadsel zoals het bewustzijn of buitenlandse politiek van de V.S. in hun gedachten, maar geheimzinnige gebeurtenissen, die in strijd zijn met de natuurwetten, paranormale en bovennatuurlijke ervaringen dus. Het antwoord dat ik nu kan geven is: ja!

Het gebeurde op 25 juni 2014, de dag dat ik trouwde met Jennifer Graf uit Keulen in Duitsland. Ze was opgevoed door haar moeder. Haar opa was een vaderfiguur voor haar toen zij opgroeide. Maar hij stierf toen zij 16 jaar was. Voor we trouwden werden haar spullen per schip vervoerd. De meeste dozen kwamen echter beschadigd aan en verscheidene dierbare erfstukken, zoals de bril van haar opa, gingen verloren. Opa's Philips transistor van 1978 kwam wel veilig aan. Om hem na tientallen jaren van zwijgen weer aan de praat te krijgen, deed ik er nieuwe batterijen in en maakte ik hem open om losse contacten te solderen... Maar er kwam geen geluid uit het apparaat. We gaven het op en borgen hem op achter in een bureaula in onze slaapkamer.

Drie maanden later na het plaatsen van onze handtekeningen in het gerechtsgebouw van Beverly Hills, kwamen we weer thuis. Daar spraken wij onze geloften uit en wisselden wij onze ringen terwijl de familie getuige was. Maar Jennifer voelde zich verlaten en alleen, omdat haar familie en haar vrienden 9000 kilometer weg waren. Was het maar dat haar opa haar kon over geven aan de bruidegom! Ze fluisterde, dat ze graag iets tegen mij wilde zeggen op een plaats waar we alleen waren. We excuseerden ons en gingen naar de achterkant van het huis, waar we muziek hoorden vanuit de slaapkamer. We hebben daar geen geluidsinstallatie, dus we keken of er misschien laptops of iPhones waren. We openden zelfs de achterdeur om te controleren of het geluid niet van de burens kwam. Daarna zochten we het geluid op en kwamen we bij de printer op het bureau. De absurde gedachte kwam in ons op dat de printer/scanner/fax misschien ook een radio had. Niet dus. Op dat moment had Jennifer een blik, dat ik niet meer gezien had sinds de vertoning van de film *The Exorcist*. 'Het kan toch niet zijn, wat ik denk dat is...', zei ze. Ze opende de bureaula en trok de transistor van opa eruit met het geluid van een romantisch lied. Minutenlang zaten we ontzet te luisteren. 'Mijn opa is hier met ons', zei Jennifer in tranen. 'Ik ben niet alleen'.

Kort daarna gingen we terug naar onze gasten terwijl de radio nog speelde. Ik vertelde wat we daarachter hadden meegemaakt. Mijn dochter Devin, die op dat moment ook op haar slaapkamer was, vulde aan: 'ik hoorde muziek vanuit jullie kamer'.

Die nacht vielen wij in slaap met het geluid van klassieke muziek uit de radio van Walter. Het frappante is, dat de volgende dag de radio niet meer werkte en dat is zo gebleven. Wat betekent dit?

Als iemand anders dit had meegemaakt, zou ik veronderstellen dat dit een toevallige elektrische anomalie was. En dat met miljarden mensen, die miljarden ervaringen hebben, er een handvol extreem onwaarschijnlijke gebeurtenissen voorkomen, die precies op tijd zijn en een krachtige boodschap suggereren. In ieder geval vormen zulke anekdotes geen wetenschappelijk bewijs, dat doden voortleven en dat zij via een elektronisch apparaat tot ons kunnen spreken.

Jennifer is net zo sceptisch als ik wat betreft paranormale ervaringen. Maar deze diep suggestieve ervaring precies op dat moment was huiveringwekkend. Zij gaf haar de innerlijke zekerheid, dat haar grootvader daar was en dat de muziek zijn goedkeurende gift was. Ik moet toegeven, dat de ervaring mijn voeten ook aan het wankelen gebracht heeft en mij in de kern van mijn scepticisme heeft geraakt. Ik genoot meer van de ervaring, dan dat ik wilde verklaren.

Dit soort abnormale gebeurtenissen roepen een emotionele interpretatie op, die los staat van een oorzakelijke verklaring. En als we het wetenschappelijke credo serieus nemen om open te blijven staan en onwetend te blijven, omdat er geen duidelijke aanwijzing is die het raadsel oplost, moeten we de deuren niet sluiten, die ons doorzicht geven in een mysterie, dat ons verwonderd doet staan.

(Het was onmogelijk om de tekst woord voor woord te vertalen. De Engelse tekst vindt u [hier](#))

nawoord

De ervaring van Shermer heeft verwantschap met die van de Nederlandse schrijver Kluun, die de geluidsinstallatie erfde van een oom, waar hij veel mee was opgetrokken. Die geluidsinstallatie was kapot. Maar op een nacht ging deze geluidsinstallatie drie maal spontaan aan. Daarna heeft de installatie het nooit meer gedaan. Voor Kluun was dit een teken van de overledene (KRO, *Wonderen bestaan*, uitzending 16 juli 2007).

Op 12 maart 2015 was Shermer in Gent. Op navraag van mij zei hij dat hij veel reacties had gekregen op het stuk, maar dat mensen er te veel uit willen concluderen. Hij wekte de indruk, dat hij de ervaring heel mooi vond, maar dat er voor de rest niet veel veranderd is aan zijn scepticisme. Het verhaal van Kluun dat ik hem vertelde hoorde hij in ongeloof aan.